

ดร.ปรีธรรมณ์ พันธุบรรณพงศ์

วิชิชาปุโร วิชิไทย วิชิโลก

ท่าน สมาชิก และผู้อ่านที่รักทุกท่านครับ ในตอนที่แล้ว เราเริ่มคุยกันเรื่องการเดินทางไปดูงานที่บริษัท สูดยอดีแห่งของจีน ณ เมืองเสิ่นเจิ้นได้แก่ Huawei, FoxConn, CANBOT, TENCENT โดยมีเวลาดูงานแห่งละครึ่งวัน เราคุยกันเรื่องของ เฮอร์นิจ้างเฟย และ Huawei บริษัทที่สูดยอดในการผลิตเครื่อง อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ทั้งต้นน้ำ กลางน้ำ และปลายน้ำ ผู้กล้าท้าทาย สหรัฐอเมริกา และพันธมิตรแคนาดาโดยไม่ได้เห็นเกรงใดๆ ด้วยศักยภาพทางเทคโนโลยีที่มาจากพลังบุคลากรชั้นเลิศที่มีอยู่ภายในบริษัท และในครั้งหลังของตอนที่แล้วเราคุยกันเรื่องของ FoxConn และโรงงานผลิตพีซีหมักหรือ Plant Factory ที่น่าจะเป็นทางออกในการผลิตอาหารธรรมชาติที่สะอาด และเสริมสร้างสุขภาพได้ดียิ่ง

จาก Huawei และ FoxConn ในวันแรกทำให้ภาพพจน์ของจีนในสายตาของพวกเราหลายคนที่ไม่ค่อยได้มาเยี่ยมเยียนประเทศมหัศจรรย์แห่งนี้มานานเปลี่ยนไปแบบพลิกฟ้าคว่ำดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวเมืองเสิ่นเจิ้นเองที่เมื่อสิบกว่าปีที่แล้วพ่อค้าแม่ขายชาวไทยยังไปซื้อของ “เทียมแท้” ราคาถูกมาขายกันในเมืองไทย

แต่ปัจจุบันเสิ่นเจิ้นเองเปลี่ยนฉายาจากเมือง “อัดสำเนา” กลายเป็น Silicon Valley ของประเทศจีน และกลายเป็นศูนย์กลาง

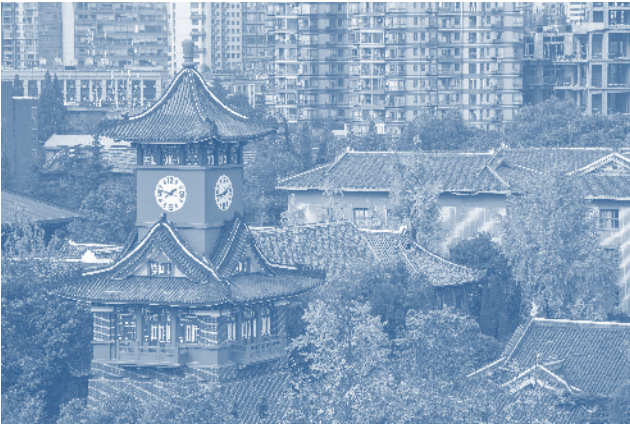
เชื่อมโยงของ Greater Bay Area (GBA) ที่เชื่อมเมืองหลักๆ แถบตะวันออกเฉียงของจีนรวมไปถึงฮ่องกง มาเก๊า และลากยาวไปเชื่อมโยงถึง “ระเบียงเศรษฐกิจตะวันออก” หรือ EEC ของไทยเราด้วย ว่ากันว่าตอนนี้ใครมีแนวคิดอยากผลิตสินค้าอะไรใหม่ๆ เอาไปที่เสิ่นเจิ้นจะมีบริษัทที่สามารถทำต้นแบบ และวางกระบวนการผลิตให้ได้ภายในสัปดาห์ (Cr. ดร.อาร์ม ตั้งกนิ์วันตร รายการ EconBiz FM 96.5 31 ธ.ค. 2562 16.00-17.00 น.)

เช้าวันที่สอง เราออกเดินทางไปบริษัทหุ่นยนต์ที่เรียกกันว่า CANBOT ที่ว่ากันว่าเป็นดาวรุ่งพุ่งแรงในวงการผู้ผลิตหุ่นยนต์อีกบริษัทหนึ่ง

ผมเคยมีโอกาสเยี่ยมชมบริษัทผู้ผลิตหุ่นยนต์ของจีนมาแล้ว 3 แห่ง คือ SIASUN หรือชื่อจีนคือ ซินซง CITIC KAISHENG และ KUKA ซึ่งบริษัทหลังสุดนี้จีนซื้อจากเยอรมันเรียบร้อยแล้วครับ

ภาพพจน์ของซินซงในความรู้สึกของผมเปรียบเสมือน ศูนย์เทคโนโลยีอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์แห่งชาติหรือ NECTEC ของจีน เพราะเป็นศูนย์วิจัยแห่งหนึ่งใน Chinese Academy of Science (CAS) ที่ทำนรัฐมนตรีด้านวิทยาศาสตร์ของไทยอยากให้เมืองไทยมีแบบนี้บ้าง **ทั้งๆ ที่เราก็มียุแล้วคือ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช)**

ความต่างกันอยู่ตรงที่ศูนย์วิจัยของจีนที่ว่านี้จะมีขอบเขตการวิจัยที่ชัดเจน จำกัด และเป็นรูปธรรม เช่น ศูนย์วิจัยที่เป็นต้นกำเนิดของชินชงนั้น ทำเพียงสามเรื่อง คือ หุ่นยนต์ คลังสินค้าอัตโนมัติ และรถขนถ่ายสินค้าไร้คนขับ AGV/RGV

ทำวิจัยพัฒนาจนได้เทคโนโลยีที่เป็นรูปธรรมชัดเจนแล้ว รัฐบาลก็ “สั่งการ” ให้ออกไปเป็นบริษัทเอกชนทันที

และใช้เวลาเพียง 20 กว่าปี ก้าวขึ้นมาเป็นบริษัทหุ่นยนต์อันดับสามของโลก และอันดับหนึ่งของจีนครับ

ในขณะที่ NECTEC ของไทยยังทำสารพัดเรื่อง และก็ยังคงเป็นศูนย์วิจัยแห่งชาติอยู่จนทุกวันนี้

เอาละครับ มาดู CANBOT กันนะครับ ทางบริษัทเช่าห้องขนาดใหญ่ที่โรงแรมเพื่อรับรองพวกเขา เพราะเห็นว่าจำนวนสมาชิกดูงานของพวกเขาว่า 50 คน ขนาดของห้องรับรองในบริษัทจะไม่สะดวก

ผู้บริหารของ CANBOT ที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาผลิตภัณฑ์ และการผลิต มาเล่าความเป็นมาของบริษัทให้เราฟังว่า เขาใช้เวลาประมาณ 20 ปีพัฒนาจากบริษัทหุ่นยนต์เล็กๆ ที่เคยมีความร่วมมืออย่างดีกับบริษัทหุ่นยนต์บริการยักษ์ใหญ่ของญี่ปุ่นในตอนตั้งต้น

ปัจจุบันนี้เขาบอกว่า CANBOT เป็นผู้ผลิตหุ่นยนต์บริการที่ใหญ่ที่สุดของโลกแล้วครับ

แนวคิดของ CANBOT ในเรื่องของรูปแบบผลิตภัณฑ์ค่อนข้างคล้ายกับ Steve Jobs ครับ คือ ทำผลิตภัณฑ์ที่เป็นเลิศเพียงไม่กี่แบบเท่านั้น

ที่แปลกกว่าบริษัทหุ่นยนต์อื่นๆ คือ แนวคิดโครงสร้างหุ่นยนต์ครับ

เพราะที่นี้ออกแบบหุ่นยนต์ให้เป็นแบบแยกส่วนหรือ Module แล้วนำมาประกอบกันแบบ Jigsaw

หุ่นแต่ละตัวแต่ละแบบจะแยกชุดแขน ชุดขา ชุดลำตัว และชุดหัวออกจากกัน สามารถประกอบ และถอดแยกจากกันได้โดยสะดวก ส่วนไหนขัดข้องก็ถอดเปลี่ยนส่วนนั้นได้อย่างรวดเร็ว

ถามว่าหุ่นยนต์บริการใช้ทำอะไรบ้าง? ใช้งานได้หลากหลายครับ เป็นทั้งพี่เลี้ยง เพื่อนเล่น และครูสอนหนังสือเด็กๆ ใช้ดูแลผู้ป่วย ผู้พิการทุพพลภาพ ใช้ให้ข้อมูลผู้เดินทางที่สถานีรถ ท่าเรือ ท่าอากาศยาน ใช้ให้ข้อมูลในงานนิทรรศการ สถานที่ท่องเที่ยว ฯลฯ รวมถึงการประยุกต์ใช้งานการกู้ภัย ตรวจระเบิด ซ่อมแซมอุปกรณ์ในที่ที่คนเข้าไปได้ยาก เป็นต้น

ข้อจำกัดทางด้านภาษามืออยู่บ้าง เพราะเพิ่งจะมีไม่กี่รุ่นที่พูดภาษาอังกฤษได้ ส่วนใหญ่ยังต้องสื่อสารเป็นภาษาจีนกันอยู่ครับ

ฟังคำอธิบาย ทดลองเล่นหุ่นยนต์ ชักถามกันในห้อง และถ่ายรูปเดี่ยวรูปหมู่กันพอหอมปากหอมคอแล้วก็เคลื่อนย้ายไปดูสถานที่ทำงานภายในบริษัทที่เป็นอาคารหลายชั้นอยู่ไม่ไกลจากโรงแรม

เดินเข้าไปที่บริเวณทำงานได้เห็นหุ่นยนต์รูปแบบต่างๆ ทั้งรุ่นเก่า รุ่นใหม่ แสดงไว้เต็มไปหมด ก่อนที่จะเข้าไปถึงห้องทำงานซึ่งพอเดินเข้าไปถึงผมก็ “ระลึกชาติ” ถึงสมัยเป็นนิสิตวิศวกรรม จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยในชุมนุมวิชาการ และชมรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งชมรมอิเล็กทรอนิกส์ที่อยู่บริเวณเดียวกัน

เพราะห้องทำงานของ CANBOT มีโต๊ะเรียงกันเป็นแถว กองระเกะระกะไปด้วยชิ้นส่วนอิเล็กทรอนิกส์สารพัดรูปแบบ และที่ขาดไม่ได้คือเค็ดตาล็อก และคู่มือต่างๆ ที่กองระเกะระกะทั่วไป

ดูแล้วก็สบายใจว่าเราเองก็ทำงานในสิ่งแวดล้อมคล้ายๆ กับเขาเองครับ แต่ก็เกิดข้อสงสัยในใจว่าทำไมเราทำไม่ได้แบบเขา

ผมก็ยังมีเชื่อใจว่า ความรู้ความสามารถ และศักยภาพของคนไทยไม่ด้อยกว่าคนชาติอื่นไม่ว่าจะ เป็นคนจีน คนญี่ปุ่น คนไต้หวัน คนเกาหลี คนเวียดนาม หรือแม้แต่คนอเมริกันหรือคนยุโรปทั้งหลาย

แต่สาเหตุที่เราก้าวไม่ทันเขา และยังคงอยู่ใน “ก้นดักทรายได้ปานกลาง” นั้น เพราะความไม่เข้าใจ ความผิดพลาด และความไม่เอาจริงเอาจังของภาครัฐเป็นหลักครับ

จริงไหมครับ?